

MIND MAP

พูดจีน
แบบเน้นๆ

เผยเคล็ดลับฝึกพูดจีนในชีวิตประจำวัน
พื้ชิตได้หลายสถานการณ์ในเล่มเดียว

- * ส่นุกไปกับการฝึกพูดภาษาจีนด้วยสำนวน และประโยคในหลากหลายสถานการณ์
- * อ่านง่าย ไม่เครียดด้วย Mind Map และภาพน่ารักๆ
- * คำศัพท์น่ารู้ แยกเป็นหมวดหมู่ จำง่ายสุดๆ
- * พร้อมด้วยเกร็ดความรู้และตัวอย่างจริงท้ายบท

โดย สู่ย หลิน

ผู้เขียน Mind Map คำพ้ชิตจีนแบบเน้นๆ

MIND MAP

พุดจีน

แบบง่ายๆ

เผยเคล็ดลับฝึกพูดจีนในชีวิตประจำวัน
พึดได้หลายสถานการณ์ในเล่มเดียว

ผู้แต่ง
กองบรรณาธิการ

ลุ้ย หลิน
เมกิณี พลัง
ศดานันท์ แซ่ตัน
วชิราภรณ์ ไททยะไพฑิ

ผู้ตรวจทาน
และพิสูจน์อักษร

ISBN 978-616-381-169-1

ราคา 199 บาท

จัดทำโดย บริษัท อินส์พัล จำกัด

สำนักพิมพ์ Life Balance
379/13 เอกมัยคอมเพล็กซ์ ถ.สุขุมวิท 63
แขวงคลองตันเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 08-4875-5868, 08-9200-1303

E-mail : dp_publish@hotmail.com

www.inspal.co.th

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บู๊ต เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม

ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทร. 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

www.naiin.com

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

ลุ้ย หลิน.

Mind Map ชุดจีนแบบเน้นๆ.-- กรุงเทพฯ : อินส์พัล, 2562.

304 หน้า.

1. ภาษาจีน. I ชื่อเรื่อง.

495.1

ISBN 978-616-381-169-1

Mind Map

ชุดจีน

แบบเน้นๆ

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอก ถ่ายเอกสารหรือพิมพ์ หรือนำไปเก็บในระบบที่
สามารถถ่ายข้อมูลได้ ไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมดของหนังสือนี้
โดยไม่ได้รับอนุญาตจากทางบริษัทเป็นลายลักษณ์อักษร

คำนำผู้เขียน

ปัจจุบัน การเรียนภาษาจีนมีความจำเป็นมากขึ้น นอกจากการเรียนรู้คำศัพท์และความหมายของคำศัพท์แล้ว การเรียนบทสนทนาอย่างง่ายก็เป็นอีกสิ่งที่สำคัญ เพราะนอกจากจะช่วยให้เราสามารถสื่อสารกับคนจีนแล้ว ยังช่วยให้เราสามารถเข้าใจวัฒนธรรม ชีวิตความเป็นอยู่ผ่านบทสนทนาอย่างง่ายได้อีกด้วย

Mind Map พูดจีน แบบเน้นๆ เล่มนี้ ได้รวบรวมเอาบทสนทนาพื้นฐานที่ใช้ในชีวิตประจำวันไว้ทั้งหมด ครอบคลุมถึงคำทักทาย ขอบคุณ ขอโทษ ขอความช่วยเหลือ ชื่อของบอกรวันที่ เดือน ปี การเข้าพักในโรงแรม การนัดหมายต่างๆ และอื่นๆ พร้อมทั้งบทสนทนาอย่างง่ายและคำตอบในรูปแบบต่างๆ ไว้ให้เลือกใช้ให้เหมาะกับแต่ละสถานการณ์

นอกจากนี้ ยังมีเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยน่ารู้ต่างๆ อาทิ การอ่านตัวรถไฟในเมืองจีน ความหมายของใบเสลี่ยงจับเงินในรถแท็กซี่ (ซึ่งสามารถติดตามได้ในกรณีที่มีลมของ) อาหารจีนวันหยุดประจำชาติจีน ฯลฯ ที่จะเป็นประโยชน์สำหรับผู้ที่ต้องการเรียนภาษาจีนเบื้องต้น หรือกำลังเดินทางไปเมืองจีน ไม่ว่าจะเพื่อการท่องเที่ยวหรือทำงานก็ตาม

ตัวอย่าง

หวังเป็นอย่างยิ่งว่า หนังสือ Mind Map ฟูตจิน แบบเน้นๆ เล่มนี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านทุกท่านค่ะ

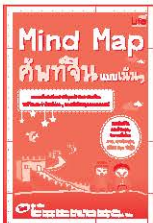
ขอขอบคุณอย่างสูง

σύย หลิน

Chinese Language Certificate, Zhejiang University, Hangzhou, China

Chinese Language Certificate, East China Normal University, Shanghai, China

ผู้เขียน Mind Map ศัพท์จีนแบบเน้นๆ, ศัพท์จีนที่คุณต้องรู้, คู่มือเริ่มต้นฝึกจีนกลาง ฉบับสมบูรณ์ และ Adventure China เก่งภาษาจีน ฉบับ ฟูต กิน เทียว

สารบัญ

รู้ไว้ก่อนเรียนภาษาจีน		10
บทที่ 1	คำทักทาย	26
บทที่ 2	ถามชื่อและแนะนำตัวเอง	39
บทที่ 3	กล่าวลา	49
บทที่ 4	กล่าวขอบคุณ	54
บทที่ 5	คำขอโทษ	60
บทที่ 6	คำอวยพรต่างๆ	65
บทที่ 7	คำชม	78
บทที่ 8	ขอความช่วยเหลือ	85
บทที่ 9	บอกเวลา	90
บทที่ 10	บอกวันที่ เดือน ปี	101
บทที่ 11	ถามอายุ	112
บทที่ 12	ชื่อของ	118
บทที่ 13	บอกขนาด มาตรวัดต่างๆ	132
บทที่ 14	แสดงความชอบ/ไม่ชอบ	142

บทที่ 15	ปฏิเสฐ	151
บทที่ 16	เข้าพักในโรงแรม	156
บทที่ 17	ถามทางและบอกทาง	168
บทที่ 18	เดินทางโดยรถไฟ	182
บทที่ 19	เดินทางโดยเครื่องบิน	192
บทที่ 20	ขึ้นรถแท็กซี่	199
บทที่ 21	ถามอาชีพ	207
บทที่ 22	นัดหมาย	220
บทที่ 23	สั่งอาหาร	227
บทที่ 24	ความรัก	238
บทที่ 25	กีฬา	246
บทที่ 26	งานอดิเรก	255
บทที่ 27	ดนตรี	262
บทที่ 28	สุขภาพ	270
บทที่ 29	โทรศัพท์	286
ภาคผนวก		300

พร้อมแล้ว
มาเริ่มกันเลย!

รู้ไว้ก่อนเรียน
ภาษาจีน

รู้ไว้ก่อนเรียนภาษาจีน

สาธารณรัฐประชาชนจีน หรือ The People's Republic of China (PRC) หรือในชื่อภาษาจีนว่า 中华人民共和国 (Zhōng huá rén mín gòng hé guó) (จง ฮว่า เหวิน หมิน กัง เหอ กั๋ว) หรือเรียกสั้นๆ ว่า **ประเทศจีน**

เป็นประเทศที่ใหญ่ที่สุดในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยจำนวนประชากรที่มากที่สุดในโลก หรือประมาณหนึ่งในสี่ของประชากรทั่วโลก

มีการปกครองแบบสังคมนิยมโดยพรรคการเมืองเดียว คือ **พรรคคอมมิวนิสต์** 中国共产党 (Zhōng guó gòng chǎn dǎng) (จง กั๋ว กัง ชาน ตัง) มีอำนาจในการปกครอง 22 มณฑลทั่วประเทศ 5 เขตปกครองตนเอง 4 เทศบาลนครและเขตปกครองพิเศษอีก 2 เขต ดังนี้

เขตปกครองตนเอง

- 新疆 (Xīn jiāng) (ซิน เจียง) **ซินเจียง**
- 内蒙古 (Nèi měng gǔ) (เน่ย หมิง กู) **มองโกเลียใน**
- 西藏 (Xī zàng) (ซี จ้าง) **ทิเบต**
- 宁夏 (Níng xià) (หนิง ซีย่า) **หนิงเซี่ยะ**
- 广西 (Guǎng xī) (กว่าง ซี) **กว่างซี**

เทศบาลนคร

มหานครหรือเมืองเศรษฐกิจที่ขึ้นตรงต่อการบริหารส่วนกลาง
อีก 4 เมือง ได้แก่

- 北京 (Běi jīng) (เป่ย์ จิง) ปักกิ่ง
- 天津 (Tiān jīn) (เทียน จิน) เทียนจิน หรือ เทียนสิน
- 上海 (Shàng hǎi) (ซ่าง ไห่) เซี่ยงไฮ้
- 重庆 (Chóng qìng) (ฉง ชิง) ฉงชิ่ง

เขตปกครองพิเศษ

เขตปกครองพิเศษ อีก 2 เขต ได้แก่ **ฮ่องกง** 香港 (Xiāng gǎng) (เซียง กัง) ซึ่งคืนเป็นของจีนอย่างถาวรเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม 1997 และ **มาเก๊า** 澳门 (Ào mén) (เอา๋ เหมิน) ซึ่งคืนเมื่อวันที่ 20 ธันวาคม 1999

โดยประเทศจีนจะใช้การปกครองแบบ “**หนึ่งประเทศ
สองระบบ**” 一国两制 (yì guó liǎng zhì) (อี้ กั๋ว หลี่ยั้ง จื่อ) ซึ่งหนึ่งประเทศหมายถึง ประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ และสองระบบหมายถึง ระบบที่ใช้สำหรับประเทศจีนระบบหนึ่ง และระบบที่ถูกนำมาใช้กับ มาเก๊าและฮ่องกงอีกระบบหนึ่ง

ซึ่งหมายความว่า แม้ว่าทั้งสองเกาะนี้จะกลับมาเป็นส่วนหนึ่งของจีนแล้ว แต่ไม่จำเป็นต้องนำระบบของประเทศจีนแผ่นดินใหญ่ไปใช้ หากยังคงมีอิสระในการบริหารจัดการประเทศเหมือนเดิม ยกเว้นใน 2 เรื่องที่สำคัญที่ประเทศจีนจำเป็นต้องเข้ามาดูแลคือ เรื่องการทหารและการต่างประเทศ

ต้นกำเนิดภาษาจีนกลาง

ภาษาจีน เริ่มต้นมาจากการเป็นภาษาพูดของชนชาติอันในภาคจีน โดยในภายหลังได้มีการแตกออกเป็นภาษาถิ่นอีกนับไม่ถ้วน อย่างไรก็ตาม ยังถือว่าภาษาทั้งหมดเป็นภาษาเดียวกันคือภาษาจีน และไม่ว่าจะพูดออกเสียงอย่างไรก็ตาม ทั้งหมดใช้ตัวเขียนตัวเดียวกัน

ในปัจจุบันเมื่อพูดถึงคำว่า “ภาษาจีน” จะหมายถึงภาษาจีนกลาง ที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า **Chinese Mandarin** สามารถเรียกเป็นภาษาจีนได้หลายชื่อ ซึ่งทุกชื่อล้วนมีที่มาและความหมาย โดยทั้งหมดต่างหมายถึงภาษาจีนกลางทั้งสิ้น

- **汉语** (Hàn yǔ) (ฮั่น หยี่) แปลตรงตัวว่า **ภาษาของชาวฮั่น** ซึ่งเป็นชนชาติของประชากรส่วนใหญ่ของประเทศจีน (ชนชาติอื่นๆ เช่น แมนจู มองโกล เป็นต้น)
- **华语** (Huá yǔ) (ฮวา หยี่) แปลว่า **ภาษาของประเทศจีน** มักเป็น คนสิงคโปร์ใช้เรียกภาษาจีนกลาง
- **中文** (Zhōng wén) (จง เหวิน) แปลว่า **ภาษาของจีน**
- **普通话** (pǔ tōng huà) (ปูทง ฮว่า) แปลตรงตัวว่า **ภาษาสำหรับคนธรรมดาทั่วไป** ซึ่งต้องการจะสื่อว่าภาษาจีนกลางนั้นเป็นภาษาของคนธรรมดาที่พูดกันทั่วไป
- **北方话** (běi fāng huà) (เป่ย์ ฟาง ฮว่า) แปลตรงตัวหมายถึง **ภาษาของคนทางภาคเหนือ** ซึ่งคือภาษาจีนกลางที่พูดกันที่ปักกิ่ง ซึ่งถือกันว่าเป็นการออกเสียงและสำเนียงภาษาจีนที่เป็นมาตรฐานของประเทศ

- 国语 (guó yǔ) (กั๋ว หยี่) แปลตรงตัวว่า ภาษาของประเทศ ซึ่งหมายถึงประเทศจีน
- 官话 (guān huà) (กวาน ฮว่า) แปลตรงตัวว่า ภาษาทางการ

ดังที่ได้บอกตอนต้นว่า นอกจากภาษาจีนกลางที่ถือเป็นภาษาหลักและภาษาราชการของจีนแล้ว ประเทศจีนยังมี “ภาษาถิ่น” อีกนับไม่ถ้วน ซึ่งภาษาถิ่นนี้ หลักภาษาและการออกเสียงต่างกับภาษาจีนกลางอย่างสิ้นเชิง นั่นคือ เหตุผลว่าทำไมรายการทีวีหรือหนังสือที่เมืองจีนที่บรรยายด้วยภาษาจีนกลาง ต้องมีคำบรรยายใต้ภาพเสมอ เพื่อให้คนท้องถิ่นที่ไม่เข้าใจภาษาจีนกลางสามารถเข้าใจในเนื้อหาของรายการได้

ภาษาท้องถิ่นของจีนที่คนไทยรู้จักดีได้แก่ ภาษากวางตุ้ง 粤语 (Yuè yǔ) (อี่เยวี่ หยี่) หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Chinese Cantonese ซึ่งใช้กันทั่วไปที่กวางโจว ฮองกงและมาเก๊า และ ภาษาจีนแต้จิ๋ว 潮州话 (Cháo zhōu huà) (เฉา โจว ฮว่า) หรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Chaozhou นั่นเอง

อักษรจีน อักษรภาพ

จากประวัติศาสตร์ว่ากันว่าตัวอักษรจีนโบราณเริ่มพัฒนามาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ซาง (ประมาณ 1500-1600 ปีก่อนคริสตกาล) ซึ่งถือเป็นราชวงศ์แรกที่มีการพัฒนาตัวอักษรจีนขึ้นมา โดยพบหลักฐานเป็นการจารึกตัวอักษรบนกระดูกงูเต่า และกระดูกสัตว์ ซึ่งการจารึกตัวอักษรนี้ใช้สำหรับการเสี่ยงทายและทำนายโชคชะตาตามความเชื่อในสมัยนั้น

ตัวอักษรจีนเป็นอักษรภาพ โดยดั้งเดิมมีที่มาจากภาพเห็นภาพแล้วเขียนลงเป็นตัวอักษร ดังนั้นในอดีตจึงมีตัวอักษรมหาศาลเพราะหนึ่งตัวแทนหนึ่งคำ ปัจจุบันมีตัวอักษรจีนที่ใช้ในชีวิตประจำวันประมาณ 3 พันตัว

ตัวอย่างวิวัฒนาการของอักษรภาพ (ด้านซ้ายสุด) จนกลายมาเป็นตัวอักษรในปัจจุบัน (ด้านขวาสุด)

“ช้าง” 象 (xiàng) (เซียง)

日 日 日 日

“พระอาทิตย์” 日 (rì) (ริ่อ)

月 月 月 月

“พระจันทร์” 月 (yuè) (อีเยว่)

云 云 云 云

“เมฆ” 云 (yún) (ยวิน)

雨 雨 雨 雨

“ฝน” 雨 (yǔ) (หยิวี่)

อย่างไรก็ตาม นับตั้งแต่ตัวอักษรจีนถูกพัฒนาขึ้นแล้ว ได้มีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการเขียน รวมไปถึงการลดรูปของเส้นที่เป็นองค์ประกอบของตัวอักษรหลายต่อหลายครั้ง จนปัจจุบันมีตัวอักษรจีนใช้มาตรฐาน 2 รูปแบบทั่วโลก

1. อักษรจีนตัวเต็ม 繁体字 (fán tǐ zì) (ฝาน ถี่ จื้อ)
(Traditional Chinese Character) เป็นตัวอักษรจีนรูปแบบดั้งเดิมที่ใช้กันมาตั้งแต่สมัยโบราณในประเทศจีน ปัจจุบันใช้กันในฮ่องกง ไต้หวัน มาเก๊า และชุมชนชาวจีนที่อพยพไปอยู่ตามประเทศต่างๆ ซึ่งรุ่นที่อพยพไปคือรุ่นที่ใช้อักษรจีนตัวเต็มนั่นเอง

เช่นเดียวกับคนไทยเชื้อสายจีนที่อพยพมาจากเมืองจีนก็ยังคงใช้อักษรจีนตัวเต็ม แม้แต่หนังสือพิมพ์จีนในไทยปัจจุบันก็ยังคงเป็นตัวเต็มอยู่ หากแต่ตามโรงเรียนที่สอนภาษาจีนขณะนี้ส่วนมากใช้เป็นตัวย่อ เพื่อให้สอดคล้องกับที่ประเทศจีนใช้ในปัจจุบัน

2. อักษรจีนตัวย่อ 简体字 (jiǎn tǐ zì) (เจียน ถี่ จื้อ)
(Simplified Chinese Character) คือการนำอักษรจีนมาลดรูปลดขีดลงเพื่อให้เขียนง่ายขึ้น มีการปรับเปลี่ยนและลดรูปลงหลายครั้ง จนกระทั่งเป็นเวอร์ชันที่ใช้กันในปัจจุบัน อักษรจีนตัวย่อนี้ใช้กันในประเทศจีน สิงคโปร์ มาเลเซีย และไทย (ในสถานศึกษาต่างๆ)

*** ตัวอักษรจีนในหนังสือเล่มนี้
เป็นอักษรจีนตัวย่อทั้งหมด ***

ความแตกต่างของอักษรจีนตัวเต็มและตัวย่อ

อักษรจีนตัวเต็มและตัวย่อจะมีความต่างกัน โดยอักษรจีนตัวย่อจะมีการลดขีดลงเพื่อให้ง่ายขึ้นและซับซ้อนน้อยลง ดังตัวอย่างดังต่อไปนี้

อักษรจีนตัวเต็ม	อักษรจีนตัวย่อ	คำอ่าน	คำแปล
開	开	(kāi) (ไค)	เปิด
圖	图	(tú) (ตุ)	รูปภาพ/ แผนภาพ
樂	乐	(lè) (เล่อ)	สนุก
學	学	(xué) (เสวีย)	เรียน

อักษรจีนตัวเต็ม	อักษรจีนตัวย่อ	คำอ่าน	คำแปล
對	对	(duì) (ตู่ย)	ถูก
潔	洁	(jié) (เจีย)	สะอาด

พินอินคืออะไร

นอกจากการลดรูปของตัวอักษรภาษาจีนจากตัวเต็มเป็นตัวย่อแล้ว รัฐบาลจีนยังคิดค้นวิธีการถ่ายถอดเสียงภาษาจีนใหม่แทนระบบเดิม ซึ่งปัจจุบันได้รับการยอมรับว่าเป็นมาตรฐานที่ใช้กันทั่วโลกและใช้สำหรับการพิมพ์คอมพิวเตอร์ได้อย่างสะดวกอีกด้วย ซึ่งระบบใหม่นี้เรียกว่า “พินอิน” 拼音 (pīn yīn)

อย่างไรก็ตาม จำเป็นต้องระลึกไว้เสมอว่า การออกเสียงด้วยพินอินนี้คือการยืมตัวอักษรโรมันมาใช้เท่านั้น แต่ไม่ได้ออกเสียงแบบภาษาอังกฤษเลย เช่น

pǔ dōng คำนี้ออกเสียงว่า “ปู ตง” ไม่ใช่ออกเสียงว่า “ปู ตง” เป็นชื่อของสนามบินนานาชาติผู้ตงที่เซี่ยงไฮ้ (p ออกเสียงว่า “พอ” และ d ออกเสียงว่า “เดอ”)

วิธีการออกเสียง ในภาษาจีนกลาง

ภาษาจีนกลางมีพยัญชนะ 23 ตัว สระ 36 ตัว และมีวรรณยุกต์ 4 เสียง (ที่มีเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ และอีก 1 เสียงที่ไม่มีเครื่องหมายแทนเสียง) ซึ่งเสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนนี้ ส่วนใหญ่มีความใกล้เคียงกับเสียงในภาษาไทย จึงทำให้คนไทยที่เรียนภาษาจีนกลางได้เปรียบกว่าชาติอื่นที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ในภาษาของตน เช่น คนญี่ปุ่น คนเกาหลี และคนอเมริกัน เป็นต้น

แต่อย่างไรก็ตาม จะมีเสียงบางเสียงที่ไม่มีในภาษาไทยด้วยเช่นกัน จึงเป็นเรื่องยากที่จะเขียนภาษาไทยในภาษาแบบคาราโอเกะ แล้วให้ผู้อ่านออกเสียงตามได้โดยไม่ผิดพลาด

ดังนั้น จึงจำเป็นที่จะต้องให้ผู้อ่านเริ่มอ่านหนังสือเล่มนี้จากบทแรกก่อน เพื่อทำความเข้าใจกับระบบการอ่านออกเสียงในภาษาจีนอย่างคร่าวๆ แล้วจึงเข้าสู่บทของคำศัพท์ต่อไป

ทั้งนี้ ขอแนะนำผู้อ่านว่าควรจะศึกษาเพิ่มเติมเรื่องการอ่านออกเสียงให้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา โดยใช้วิธีดูหนัง ฟังเพลง หาโอกาสพูดคุยกับเจ้าของภาษา ฯลฯ เพื่อให้เข้าใจและได้สำเนียงที่ถูกต้องต่อไป

เสียงในภาษาจีนกลาง ประกอบด้วย

- เสียงพยัญชนะ 声母 (shēng mǔ) (เชิง หมู่)
- เสียงสระ 韵母 (yùn mǔ) (ยวิน หมู่)
- เสียงวรรณยุกต์ 声调 (shēng diào) (เชิง เตี้ยว)

เสียงพยัญชนะทั้ง 23 เสียงในภาษาจีน

b - ปอ	p - พอ	m - มอ	f - ฟอ
d - เตอ	t - เทอ	n - เนอ	l - เลอ
g - เกอ	k - เคอ	h - เฮอ	
j - จี	q - ชี	x - ซี	
z - จื่อ	c - ชือ	s - ซือ	
zh - จรื่อ*	ch - ชรื่อ*	sh - ชรื่อ*	r - ยรื่อ*
y - ยี	w - วู		

ข้อสังเกต

เสียง zh, ch, sh เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย โดยความแตกต่างระหว่างเสียง z, c, s และเสียง zh, ch, sh คือ

- เสียง z, c, s จะเกิดเสียงจากการที่ปลายลิ้นแตะพื้นล่างส่วนหน้า
- เสียง zh, ch, sh เกิดจากการออกเสียงจากปลายลิ้นแตะเพดานปากส่วนหน้าแล้วเปล่งเสียงออกมา

เสียงสระ

เสียงสระในภาษาจีน มีทั้งหมด 36 เสียง แบ่งเป็นสระเดี่ยว 6 เสียง และสระผสมอีก 30 เสียง

สระเดี่ยว	สระผสม			
a = อา	ao = เอา	ai = อ้าย/อาย	an = อาน/อัน	ang = อัง/อาง
o = โอ	ou = โอว	ong = อง		
e = เออ	ei = เอย	er = เออร์	en = เอ็น	eng = เอ็ง
i = อี้	ia = อียา	ie = เอีย	iao = เอี่ยว	iu(iou) = อิว
	ian = เอียน	in = อิน	iang = เอียง	ing = อิง
	iong = อยง			
u = อู	ua = อวา	uo = อัว	uai = ไว	ui(uei) = อุย
	uan = อวาน	un(uen) = อุน	uang = อวาง	ueng = อเวิง
ü = อือว์*	üe = เอวี่	üan = เอวี่ยน	ün = อวึน	

ข้อสังเกต

- เนื่องจากไม่มีเสียงสระ ü (อือว์) ในภาษาไทย ดังนั้น เวลาออกเสียงให้ ออกเสียง "อึ" แต่ทำริมฝีปากเป็นรูปกลม ซึ่งเมื่อปกติเวลาออกเสียง "อึ" ริมฝีปากจะแบน
- สำหรับเสียงสระผสมอื่นๆ ที่คนไทยมักสับสนในการออกเสียง เช่น คำว่า 下 (xià) และ 谢谢 (xiè xie) = ขอขอบคุณ คนไทยมัก ออกเสียงทั้งสองคำด้วยคำๆ เดียวคือ "เซี่ย" ซึ่งจริงๆ แล้วคำแรกต้อง ออกเสียงว่า 下 (xià) (ซี+อ้า = ซีย่า) ในขณะที่คำที่สองต้องออกเสียง ว่า 谢谢 (xiè xie) (ซี+ไฉ่ย = ซีเย)

เสียงวรรณยุกต์

ระบบพินอินมีเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เครื่องหมายด้วยกัน ดังนี้

เสียงที่ 1	เสียงที่ 2	เสียงที่ 3	เสียงที่ 4
-	/	∨	\

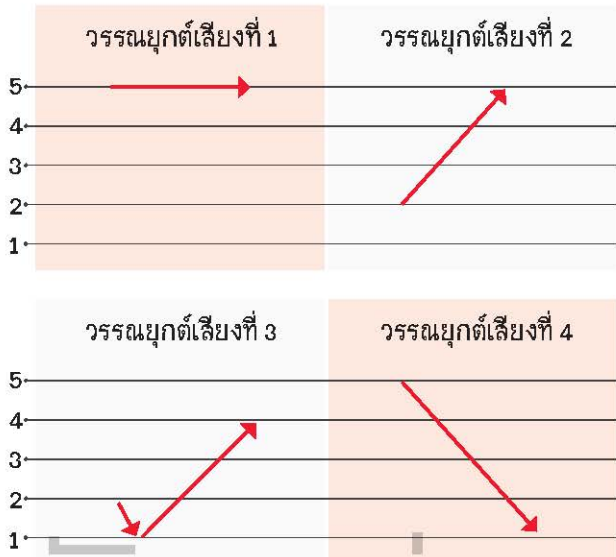
เทียบเสียงกับวรรณยุกต์ในภาษาไทย

สามัญ	จัตวา	เอก	โท
gā	gá	gǔ	gà
กา	ก่า	ก๋า	ก้า

ตัวอย่าง

แนวทางการออกเสียงวรรณยุกต์

- **วรรณยุกต์เสียงที่ 1** ออกเสียงเท่ากับเสียงสามัญ แทนด้วยขีดระนาบสั้นๆ
(ˉ) ā ē ī ō ū ǖ
- **วรรณยุกต์เสียงที่ 2** ออกเสียงเท่ากับเสียงจัตวา แทนด้วยขีดสั้นๆ เอียงขึ้นขวา
(ˊ) á é í ó ú ǘ
- **วรรณยุกต์เสียงที่ 3** ออกเสียงเท่ากับเสียงไม้เอก แทนด้วยขีดรูปลิ้ม
(ˇ) ǎ ě ĭ ǒ ǔ ǚ
- **วรรณยุกต์เสียงที่ 4** ออกเสียงเท่ากับเสียงไม้โท แทนด้วยขีดสั้นๆ เอียงลงขวา
(ˋ) à è ì ò ù Ǚ
- **วรรณยุกต์เสียงที่ 5** ไม่มีเครื่องหมาย a e i o u ü ซึ่งออกเสียงเพียงครั้งเดียวหรือเรียกว่า **เสียงเบา** (ซึ่งจะได้อธิบายในหัวข้อถัดไป)

ตัวอย่าง

ข้อสังเกต

สำหรับคำที่มีวรรณยุกต์เสียงที่ 3 อยู่ติดกัน เช่น **你好** (nǐ hǎo) (หนี ห่าว) เวลาออกเสียงให้ผันพยางค์แรกเป็นเสียงที่ 2 เสมอ จะเห็นว่าเราออกเสียงว่า “หนี ห่าว” ไม่ใช่ “หนี ห่าว”

หรือคำว่า **洗澡** (xǐ zǎo) = **อาบน้ำ** เราออกเสียงว่า “สี่ จ่าว” ไม่ใช่ “สี่ จ่าว”

สาเหตุที่ต้องมีการผันเสียง ก็เพื่อให้สะดวกในการออกเสียง เพราะเมื่อวรรณยุกต์เสียงที่ 3 สองคำอยู่ติดกัน จะทำให้ยากต่อการออกเสียง

การออกเสียงอื่นๆ

1. เสียงแม สำหรับวรรณยุกต์เสียงที่ 5 ในภาษาจีน คือคำที่เขียนพินอินโดยไม่ปรากฏวรรณยุกต์อยู่ด้านบน วิธีการอ่านสำหรับคำเหล่านี้คือ ให้ออกเสียงสั้นและเบา เช่น

衣服	(yī fu)	ออกเสียงว่า "อีฝู"	= เสื้อผ้า
爸爸	(bà ba)	ออกเสียงว่า "ป่าปะ"	= พ่อ
妈妈	(mā ma)	ออกเสียงว่า "มา หมะ"	= แม่

2. เสียง er 儿 (er) (เออร์) จะเป็นอีกหนึ่งเสียงที่มักปรากฏอยู่เสมอ วิธีการออกเสียงคือ ออกเสียงโดยใช้วิธีม้วนลิ้นขึ้นไปให้ออกเสียง "เออ" จากนั้นม้วนลิ้นขึ้นจะกลายเป็นเสียง "เออร์"

女儿	(nǚ ér)	ออกเสียงว่า "หนู่ย เออร์"	= ลูกสาว
儿子	(ér zi)	ออกเสียงว่า "เออร์ จี"	= ลูกชาย

ຕົວຢ່າງ

1

คำทักทาย

เวลาเราต้องพบปะคนอื่น จะต้องมีช่วง
เวลาที่ทำความรู้จักกัน ทักทาย บอกคนอื่นว่า
เราเป็นใครอย่างสั้นๆ ได้ตามสารทุกข์สุกดิบต่างๆ
บทที่ 1 นี้ เราจะได้เรียนรู้การทักทาย
คนอื่น แนะนำตัวเอง และบอกว่าเราเป็นใคร
อย่างง่าย ๆ

คำทักทาย หรือ สวัสดี
ที่นิยมใช้ในภาษาจีน คือ

你好

(nǐ hǎo)

(นี่ หัว)

หากต้องการแสดงความเคารพ
หรือนับถือต่อผู้ฟัง เช่น พูดกับผู้อาวุโสกว่า
ครู หรือรุ่นพี่ในที่ทำงาน ฯลฯ ก็ให้ใช้
คำทักทายว่า

您好

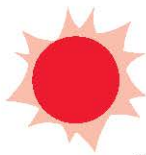
(nín hǎo)

(นิน หัว)

你好

你好

นอกจากนี้ ยังมีคำทักทายตามช่วงเวลาต่างๆ ที่นิยมใช้กันอีกด้วย เช่น

อรุณสวัสดิ์

早上好

(zǎo shàng hǎo)

(จ้าว ซ่าง ห่าว)

早安

(zǎo ān)

(จ้าว อัน)

ราตรีสวัสดิ์

晚上好

(wǎn shàng hǎo)

(หว่าน ซ่าง ห่าว)

晚安

(wǎn ān)

(หว่าน อัน)

ซึ่งการตอบรับคำทักทายข้างต้นนั้น ก็สามารถตอบรับด้วยคำเดิมได้ทันที เช่น เมื่อทักทายว่า 你好 (nǐ hǎo) (หนี ห่าว) ก็สามารถตอบกลับว่า 你好 (nǐ hǎo) (หนี ห่าว) หรือทักทายว่า 早上好 (zǎo shàng hǎo) (จ้าว ซ่าง ห่าว) หรือ 早安 (zǎo ān) (จ้าว อัน) ก็สามารถตอบกลับคำเดียวกันได้เลย

สำหรับกรณีทักทายคนรู้จักกันด้วยคำอื่นๆ ก็เหมือนกับคนไทย เช่น สบายดีไหม กินข้าวหรือยัง ไปไหนมา วันนี้เป็นยังไงบ้าง ตอนนี้เป็นยังไงบ้าง

มาดูว่าเราจะถามและตอบยังไงได้บ้าง

คำถามว่า สบายดีไหม?

你好吗?
(nǐ hǎo ma)
(หนี่ ห่าว มา)
สบายดีไหม

(我) 很好!
(wǒ) (hěn hǎo)
(หวอ) (เหิน ห่าว)
(ฉัน) สบายดีมาก

不太好!
(bù tài hǎo)
(บู ไท่ ห่าว)
ไม่ค่อยสบาย

หรือตอบสั้นๆ แค่ว่า

好!
(hǎo)
(ห่าว)
สบายดี

หรือ

不好!
(bù hǎo)
(บู ห่าว)
ไม่สบายเลย

คำถามว่า กินข้าวหรือยัง?

你吃饭了吗?

(nǐ chī fàn le ma?)

(นี่ ชื้อ ฟาน เลอ มา)

คุณกินข้าวหรือยัง

吃了。

(chī le.)

(ชื้อ เลอ)

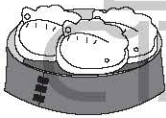
กินแล้ว

还没吃呢。

(hái méi chī ne.)

(หาย เหมย ชื้อ เนอ)

ยังไม่ได้กินเลย

หรือถามสั้นๆ ว่า

吃了吗?

(chī le ma?)

(ชื้อ เลอ มา)

กิน (ข้าว) หรือยัง

刚刚吃啊。

(gāng gāng chī a.)

(กั้ง กั้ง ชื้อ อา)

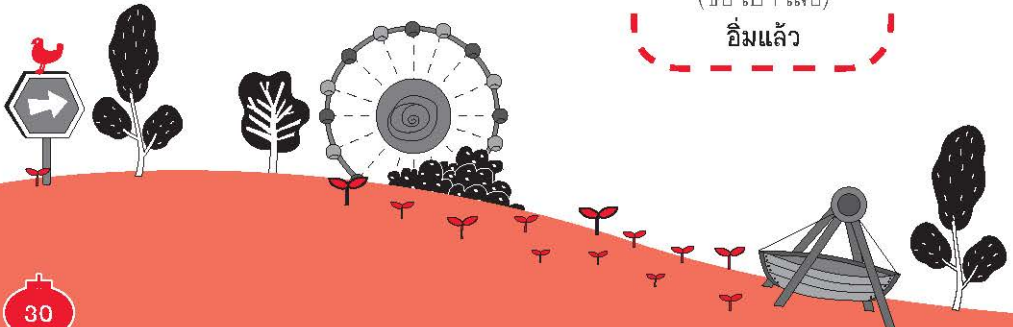
เพิ่งจะกินไป

吃饱了。

(chī bǎo le.)

(ชื้อ เป้า เลอ)

อิ่มแล้ว

คำถามว่า จะไปไหนหรือ?

对，我有点事儿出去。
(duì, wǒ yǒu diǎn shìr chū qù.)
(ดู่ย ห่ว่อ โหยว เตียน ซื่อร์ ชู ซื่อ)
ฉันจะไปทำธุระนิดหน่อย

去买东西。
(qù mǎi dōng xī.)
(ชื้อ หมาย ตง ลี)
ไปซื้อของ

出去呀?
(chū qù ya?)
(ชู ซื่อ ยา)
ออกไปข้างนอกหรือ

去上课。
(qù shàng kè.)
(ชื้อ ซ่าง เค่อ)
ไปโรงเรียน

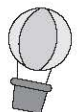
หรือ

(你) 要去哪儿?
(nǐ) (yào qù nǎr?)
(หนี่) (เย่า ซื่อ หน่าร์)
(คุณ) จะไปไหนหรือ

去上班。
(qù shàng bān.)
(ชื้อ ซ่าง บัน)
ไปทำงาน

去逛街。
(qù guàng jiē.)
(ชื้อ กว่าง เจีย)
ไปช้อปปิ้ง

去走走。
(qù zǒu zǒu.)
(ชื้อ โจ้ว โจ้ว)
ไปเดินเล่น

คำถามว่า
เป็นอย่างไรบ้าง?

你今天怎么样?
(nǐ jīn tiān zěn
me yàng?)
(วันนี้ เจิ้น เตียน เจิ้น เมอะ ย่าง)
วันนี้เป็นอย่างไรบ้าง

很忙。
(hěn máng.)
(เห็น หมาง)
ยุ่งมาก

比较忙。
(bǐ jiào máng.)
(ปี เจี้ยว หมาง)
ค่อนข้างยุ่ง

你最近怎么样?
(nǐ zuì jìn zěn me yàng?)
(วันนี้ ฉู่ เจิ้น เจิ้น เมอะ ย่าง)
ช่วงนี้เป็นยังอย่างไรบ้าง

马马虎虎。
(mǎ ma hū hū.)
(ม้า มา ฮู ฮู)
ก็เรื่อยๆ ้งๆ

不太忙。
(bù tài máng.)
(ปู้ ไท่ หมาง)
ไม่ค่อยยุ่ง

ข้อสังเกต

คำว่า 上班 (shàng bān) (ช่าง ปั้น) = ไปทำงาน
ดังนั้น 下班 (xià bān) (ซีย่า ปั้น) = เลิกงาน
เช่นเดียวกับ 上课 (shàng kè) (ช่าง เค่อ) = ไปเรียน
และ 下课 (xià kè) (ซีย่า เค่อ) = เลิกเรียน

บทสนทนา 1

您好!
(nín hǎo!)
(หมิน ท่าว)
สวัสดีครับ

你好! 你要去哪儿?
(nǐ hǎo! nǐ yào qù nǎr?)
(หนี่ ท่าว หนี่ เย่า ชวี หน่าร์)
สวัสดี จะไปไหนเธอ

我去上班。你呢?
(wǒ qù shàng bān. nǐ ne?)
(หว่อ ชวี ซ่าง ปั้น หนี่ เนอ)
ผมกำลังจะไปทำงานครับ อากงละครับ

我去买东西。你最近怎么样?
(wǒ qù mǎi dōng xi. nǐ zuì jìn zěn me yàng?)
(หว่อ ชวี หม่าย ตง ลี หนี่ จุ้ย จิ้น เจิน เมอะ ย่าง)
กำลังจะไปซื้อของนะ ช่วงนี้เป็นไงบ้างละ

工作比较忙。
(gōng zuò bǐ jiào máng.)
(กง จั๋ว ปี่ เจียด หมาง)
งานค่อนข้างยุ่งครับ

บทสนทนา 2

您好!
(nín hǎo!)
(ทนนิน ท่าว)
สวัสดีค่ะ

你好! 你要去哪儿?
(nǐ hǎo! nǐ yào qù nǎr?)
(หนี่ ท่าว หนี่ เย่า ชวี หน่าร์)
สวัสดี จะไปไหนเธอ

我去上课。你呢?
(wǒ qù shàng kè, nǐ ne?)
(หว่อ ชวี ซ่าง เค่อ หนี่ เนอ)
หนูกำลังจะไปเรียนค่ะ อากงล่ะคะ

我去买东西。你最近怎么样?
(wǒ qù mǎi dōng xī, nǐ zuì jìn zěn me yàng?)
(หว่อ ชวี หม่าย ตง ซี หนี่ จุ้ย จิ้น เจิ้น เมอะ ย่าง)
กำลังจะไปซื้อของนะ ช่วงนี้เป็นไงบ้าง

学习比较忙。
(xué xí bǐ jiào máng.)
(เสวี่ย ซี ปี้ เจี้ยว หมาง)
เรียนค่อนข้างหนักค่ะ

คำศัพท์และไวยากรณ์น่ารู้

1.

你呢?
(ní ne?)
(นี่ เหนอ)

คำนี้มีควาหมายว่า
“แล้วคุณล่ะ”

2. ความแตกต่างของคำว่า

很
(hěn)
(เห็น)

不太
(bù tài)
(ปุ๋ไต่)

比较
(bǐ jiào)
(เป็เจี้ยว)

ซึ่งทั้ง 3 คำนี้ใช้เพื่อเพิ่มเติกรึตามความต้องการของคนพูด มีวิธีการใช้เหมือนกันคือตามด้วยคำคุณศัพท์ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

很
(hěn)
(เห็น)
มาก

วิธีใช้

很 (hěn) (เห็น) + คำคุณศัพท์

เช่น

很好 (hěn hǎo) (เห็น ห่าว) = ดีมาก

很忙 (hěn máng) (เห็น หมาง) = ยุ่งมาก

很累 (hěn lèi) (เห็น เล่ย) = เหนื่อยมาก

很饱 (hěn bǎo) (เห็น เป้า) = อิ่มมาก

不太
(bù tài)
(ปู้ ไท)
ไม่ค่อย

วิธีใช้

不太 (bù tài) (ปู้ ไท) + คำคุณศัพท์

เช่น

不太好 (bù tài hǎo) (ปู้ ไท ห่าว) = ไม่ค่อยดี

不太忙 (bù tài máng) (ปู้ ไท หมาง) = ไม่ค่อยยุ่ง

不太累 (bù tài lèi) (ปู้ ไท เลย์) = ไม่ค่อยเหนื่อย

不太饱 (bù tài bǎo) (ปู้ ไท เปา) = ไม่ค่อยอิ่ม

ตัวอย่าง

比较
(bǐ jiào)
(ปี้ เจี่ยว)
ค่อนข้าง

วิธีใช้

比较 (bǐ jiào) (ปี้ เจี่ยว) + คำคุณศัพท์

比较好 (bǐ jiào hǎo) (ปี้ เจี่ยว ห่าว) = ค่อนข้าง (สบาย) ดี

เช่น

比较忙 (bǐ jiào máng) (ปี้ เจี่ยว หมาง) = ค่อนข้างยุ่ง

比较累 (bǐ jiào lèi) (ปี้ เจี่ยว เลย์) = ค่อนข้างเหนื่อย

比较饱 (bǐ jiào bǎo) (ปี้ เจี่ยว เปา) = ค่อนข้างอิ่ม

3. บอกว่า...ค่อนข้างยุ่ง

วิธีใช้

คำนาม

+

比较忙

(bǐ jiào máng)

(ปี เจี้ยว หมาง)

...ค่อนข้างยุ่ง

เช่น

工作比较忙。

(gōng zuò bǐ jiào máng.)

(กง จั๋ว ปี เจี้ยว หมาง)

การทำงานค่อนข้างยุ่ง

学习比较忙。

(xué xí bǐ jiào máng.)

(เสวี่ย ซี ปี เจี้ยว หมาง)

(การ) เรียนค่อนข้างยุ่ง

生意比较忙。

(shēng yì bǐ jiào máng.)

(เซิง อี้ ปี เจี้ยว หมาง)

ธุรกิจค่อนข้างยุ่ง

